

Охрімова Свита (1853)

Глібов Леонід Іванович

Була в Охріма сіра Свита,
Так хороше пошита:
Іззаду вусики з червоного сукна;
На комірі мережечка така, що на! —
Хоч голові носити.
Дурний Охрім не вмів її глядіти,
Таскав, коли й не слід таскати.
Раз став він Свиту надягать,—
Аж дивиться — рукава вже продрались.
От мій Охрім, щоб люди не сміялись,
Налагодивсь латать.
А де ж суконця взять?
Охрімові невидовижу!
«Ми знайдемо! — він каже сам собі,—
Рукава трохи обчиряжу
Та й поможу журбі».
Зробив
І Свиту знов надів.
І хороше йому здається,
Хоч руки й голі до локіт;
Так он біда: куди він не поткнеться,—
Усяк од реготу береться за живіт.
Розсердився Охрім, що з його
так глузують...
«Тривайте ж,— каже,— коли так,
Зроблю ж я осьде як...
Нехай дурні собі пустують;
У них, видно, жуки у голові...
А ми втнемо рукавця і нові,
Хіба мудрація велика!»
Охрім догадливий був парубіка!
Прехорошенько взяв
Підрізав поли він чимало,—
Якраз, щоб на рукава стало,—
Покраяв та й попришивав —
І знов рукава як рукава;
І ходить мій Охрім, неначе та проява,
Та й думає: «Ось я-то молодець,
Удався хоч куди хлопчина!»
Дурний, дурний: а на йому Свитина,
Неначе той німецький каптанець!

Отак і з тим буває,

Хто чортзна-де добро своє діває,—
А там як кинеться — вертить і так, і сяк,
Неначе горобець у клітці...
Дивись, згодя — гуляє неборак
В Охрیمовій куценькій Свитці.

1853

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/okhrimova_svyta